

107

II.

Folkvisor, upptecknade af C. J. Emil Öberg.

Eskilstuna den 9 Februari 1881.

108

Högäde Herr Doktor Svedbohm!

Stockholm.

Härjämte har jag äran öfversända ytterligare ett häfte Folkvisor, visserligen till texten delvis defekta, men likväl till melodierna noggrant upptecknade efter som jag hört dem sjungas. Och vågar jag hoppas att H. Hess Doktern måtte, litet som förut, godhetsfullt ihågkomma mig, hvaremot jag å min sida vill fortfarande efter bästa förmåga verka för den goda sakens.

Med utmärktaste högaktning

Emil Öberg

n. v. Redaktör för Eskilstuna Allehandla
adress: Eskilstuna

1. *Jungfruköps*

Hungen af en gammal blind gumma i Lunda sockens fattighus i Södermanl.

*Jungfrun hon går till sjö - a - strand, Lilla vännen min,
 Då var skepparen kommen i land. Efter dagg faller regn, Må det
 inte dagas än? Jo det dagas likväl under tiden.*

*Hör du skeppare, jager och fin,
 Lilla vännen min,
 Hvad har du att sälja i båten din?
 "Efter dagg faller regn o. s. v."*

*Jag har silke och hvitan lölle,
 Lilla vännen min,
 Det pålar jic vara gott jungfruköps.
 "Efter dagg faller regn o. s. v."*

*Hör du skeppare, jager och fin,
 Lilla vännen min*

Hur skall jag komma i baten din?
"Efter dagg faller regn o. s. v."

Jungfrun hon stige på stockar och sten,
Lilla vännen min,
Men leta väl edra snöhvita ben.
"Efter dagg faller regn o. s. v."

Jungfrun hon somnade i skepparens famn,
Lilla vännen min,
Hon vaknade ej förr än i främmande land.
"Efter dagg faller regn o. s. v."

Jungfrun hon vaknade allt med en hast:
Lilla vännen min,
Säg himmelen mörk och vattnet svart.
"Efter dagg faller regn o. s. v."

Gud nåde mig och mina barn så små,
Lilla vännen min,
Det minsta som i vaggan låg.
"Efter dagg faller regn o. s. v."

Nog ser jag på jungfruns snöhvita bröst,
 Lilla vänner min,
 Att hon aldrig släppte säga spenbarns först.
 "Efter dagg faller regn,
 Må det inte dagas än?
 Jo, det dagas likväl under tiden."

2.

Kärlekslängtan.

Sjungen af upptecknarens moder, Anna Cathr. Öberg, f. Gröndin. (Hvis Skrike)

Som solen uppå himlen klar hon längtar till sitt rum,
 Så... gör... och jag till dig, min vän hvar timma och hvar
 stund. Hvar dag är som en månad lång, hvar månad som ett
 år; Jag sörjer till min bleka död, om jag dig
 aldrig får.

3.

Lilla Lisa och hennes moder.
 Gjungen af uppfinnarens farmoder Anna Lenngren. (fr. Strängnäs' ö. Skola 1744)

Det var allt om lilla Lisa och hennes kära mor, Och
 bägge så suto de uti en bur; Hå hå, nå nå, nå nå! Och
 bägge så suto de uti en bur.

Och moderen talte till dottern sin:

"Hvad är det för mjölk uti bröstena din?"

Hå hå, Nå nå, nå nå!

"Hvad är det för mjölk uti bröstena din?"

Det är väl ingen mjölk fastän eder tyckes så;

Det är af det mjöd, som jag drack uti går.

Hå hå, Nå nå, nå nå!

Det är af det mjöd, som jag drack uti går.

Och kära ni, min herre, ni äken inte fast! -
Min sete är af silfver och fömmarne af bast.
"Med den äran."

Och hemma gräter fader och hemma gräter mor
Och hemma gräta systrar och så min lilla bror
"Med den äran."

Och hemma må de gräta, ja gräta hur de vill,
Men nu så är du gifte och mig så höör du till
"Med den äran."

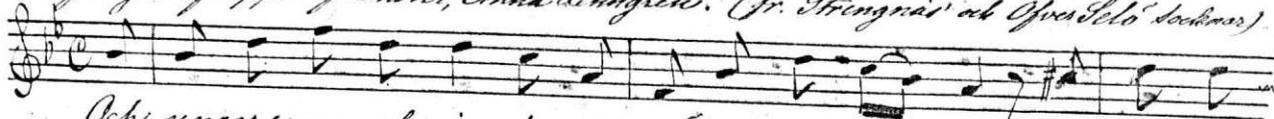
Och hemma må de gräta, ja gräta hur de kan,
Men nu så är du gifte och Näckan är din man
"Med den äran."

5.

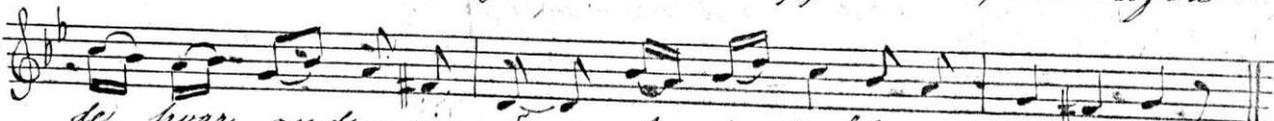
Herr Lagerwall.

112

Jungen af rytt: fasmoder, Anna Almgren. (Fr. Strängnäs' och Öveselö socknar)

Och ungersven och jungfrun de möttes uppiå bro, De lofva-

de hvar-andra sin ära och sin tro, "Som de rådom till."

Och huru länge vill du nu mö för mig gå!
 I åtta runda år vill jag mö för dig gå.
 "Som de rådom till!"

(Ungersven, som i visan kallas herr Lagerwall, reste sedan bort till främmande land och jungfrun, som under tiden fick flera rika och förmåna friare, tvingades slutligen af sinne för-åstörar att gifva sin hand åt en af dessa. De åtta åren voro emellertid nu förlidna och bröllopet skulle firas. Men på sjelfva bröllopsdagen återkom herr Lagerwall och då bruders varseblef honom genom fönstret, stående på den förut nämnda bron, icke ut ur bröllopsfaten i sin brud-dräkt - "Och stannade ej förr än i herr Lagerwalls famn," "Som de rådom till".)

8. *Sven i Rosengård.*

Sjungen af uppfinnarens hustru Augusta Mathilda Öberg, (fr Åkers

Flora har du vät så länge, Sven i Rosengård? Jo jag har vät i s

Kära moder vår, "J vänta mig sent eller aldrig".

"J vänta mig sent, eller aldrig".

Varför är du så blodig,

Om Sven i Rosengård?

Jag slagit hjel min broder,

Kära moder vår.

"J vänta mig sent, eller aldrig".

9. *Sven Svanevit.*

Sjungen af en gammal blind gumma i Lunda S^{te} af Pödemans

Sven Svanevit rider sig den vägen fram, Så mötte der

honom en vallerman. Och hör du vallerman, hvad jag ma

säga dig, Kan du väl de spösmål, som jag spörjer dig.

säga dig, Kan du väl de spösmål, som jag spörjer dig.

säga dig, Kan du väl de spösmål, som jag spörjer dig.

säga dig, Kan du väl de spösmål, som jag spörjer dig.

Åsa Öberg, (fr. Åkers & Söder)

Jag jag har vänt i stället,
aldrig?

aldrig?

Åsa Öberg af Södermanland.

Jag mötte der
farman, hvad jag månd'
og spørjer dig.

10.

Svinaherden.

Sjungen af Anna Lemngren. (fr. Strängnäs' och Åkerselö socknar).

Ork svinaherden satt på
hufvan och sang, Sjung falla -
lallala lalar lalla. Han önskar sköna jungfrun ut
i sin famn. Sjung falla la lalla - la lallala lala la

11.

Den besvikna.

Sjungen af både Anna Cath. Öberg & Anna Lemngren. (fr. Nerike & Södermanland).

Om alla berg och dalar vore
rö - da - ste gull, all
vatten vore vänt uti vin,
Allt detta vill jag
ge för dig min lil - la vän,
Om du var' allra kärstan min.

N. a

Misslyckadt frieri.

Sjungen af Anna Cathr. Öberg, f. Grandin, (fr. Nerikes bergslag)

Det var en söndagsafton jag skulle gå å fri', så dröjde jag för
länge tills klockan slagit ni', jag skulle gå till janttan min, fast
det var längan väj, Men när jag kom till henne, så svara' hon mig nej.

The musical score consists of three staves of music in G major (one sharp) and common time. The melody is written in a treble clef. The lyrics are written below the notes.

N. b. Variant till föregående.

Sjungen af Anna Cathr. Öberg. (fr. Nerikes bergslag och Carlshög)

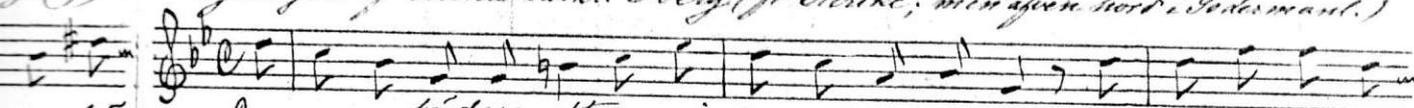
Det var en söndagsafton jag skulle gå å fri', så dröjde jag för
länge tills klockan slagit ni', jag skulle gå till janttan min, fast
det var längan väj, Men när jag kom till henne, så svara' hon mig nej.

This musical score is a variant of the first one, also in G major and common time. It follows the same structure with three staves of music and lyrics below.

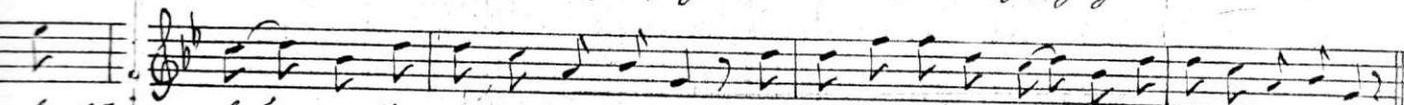
* Dessa bägge melodier sjöngas inu som under föredraget af visan, som består af flere verser, och tycktes den sjungande liksom taltrasten vilja leka med tonerna.

13. *Täffing väntan.*

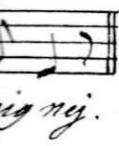
Sjungen af Anna Cath. Öberg (fr Skerike, men äfven hörd i Södermanl.)

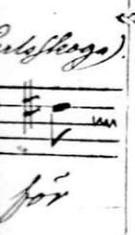
Det var en ^{lördags-afton} ~~lördagsmorgon~~ jag väntade på dig; jag vänta-de så

lån-ge, tills klockan slagit ni. Jag väntade så lån-ge, tills klockan slagit ni.

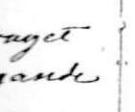
*Det var en söndagsmorgon;
Jag stod och klädde mig;
Jag tänkte mig till kyrkan gå,
För att få träffa dig.*

*Men när jag kom till kyrkan,
Så var du icke der,
Då föll det mig i tanken in,
Du had' en annan kär.*

*Så gick jag ut ur kyrkan
Och tänkte för mig så:
Ack om jag kunde lefvande
i grafven nedergå.*

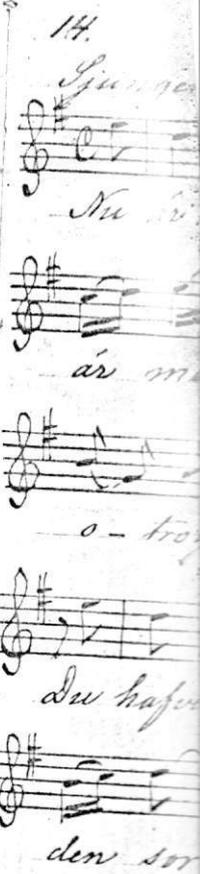
*Jag lade mig på sängen
Och grät så bitterlig.*

Jag grät, till dess jag somnade,
Den sömnen var så blid.

En bote har du mig gifvit
Med permar utaf gull;
Den får du egentaga,
För du var svekefull.

En ring har du mig gifvit
Med namnet mitt och ditt,
Den får du egentaga,
Så bli vi qvitt om qvitt.

14.
Sjung
Nu
är m
o - tro
du haf
den som

Den som
i Sverige

14.

Besvikens kärlek. *)

116

Sjungen af Anna Cath. Öberg (fr. Nerike: Wintrosa S.)

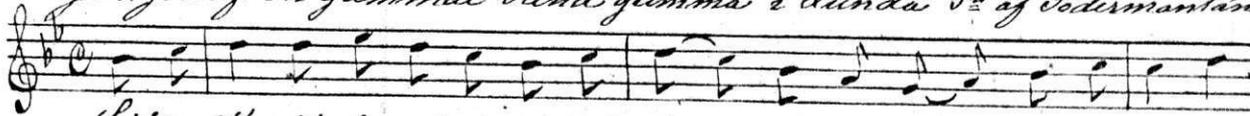
Nu är det så tungt uti mina ungdomsår, Mitt hjerta
 är med sorgen be- drofvadt. Det har jag för dig, du min
 o- trogna vän för det du mig så många gånger har lofvat:
 Du hafver lofvat att du aldrig skulle svika mig Och ö- kas
 den sor- gen, som jag nu bär för dig Och göra mina dagar så svåra.

Nu har jag ingen tröst att förvänta utaf dig,
 Derföre mina tårar månd' rinna.
 Haf tack för hvar stund, haf tack för hvar dag,
 Haf tack för hvar enda ^{kärligs} glädjetimma,
 Som du med dina ord mig vänligt tröstat har!
 Nu har jag ingen glädje mer i mina lefnadsdar.
 Farväl, lilla vännen allena!

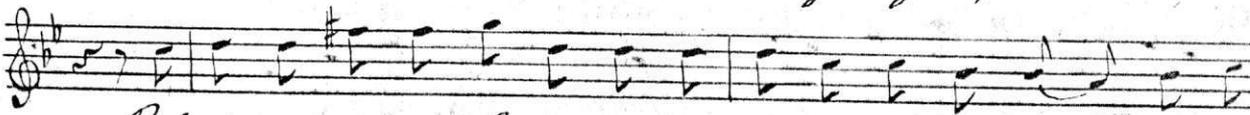
*) Denna visa är enl. upptecknarens moders uppgift författad under hennes
 barndom, d. v. s. förr i början af 1800-talet af en fattig tjänstpiga i Wintrosa S.
 i Nerike, af hvilken min moder förr hört henne sjunga.
 Upptecknaren

16.

Liten Kerstin ställedräng.

Sjungen af en gammal blind gumma i Lunda St. af Södermantå

Liten Kerstin hon rider uppå ko - nungens gård; "Och den lilla!"

Beha - gar nådig konung någon ställedräng i år? "J' vill

ställ har hon tjent uti lördom."

Och ställedräng behöfver jag som aldrig brist,
"Och den lilla!"Men jag har inte rum för din apselgrå häst.
"J' mitt ställ m. m."Då hertigen svarade fadren sin,
"Och den lilla!"Här kan jag stå bunden allt bredvid min.
"J' mitt ställ m. m."När ett år var fuller gänget omkring,
"Och den lilla!"Då drotningen sig uti stallet gick in.
"J' mitt ställ m. m."

När då dröningen kom uti stället in,
 "Och den lilla."

Da fick hon der höra ett yttre barnakling.
 "I mitt stall m. m."

Och dröningen ropte högt öfver sin gård:
 "Och den lilla."

Hvem har väl blifvit narsad af vår stalle-dräng i år?
 "I mitt stall m. m."

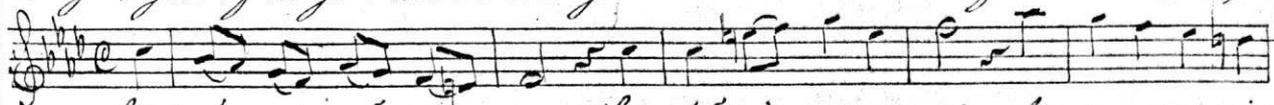
Det är väl ingen stalle-dräng fast eder tyckes så,
 "Och den lilla."

Det är en skön jungfru, som jag håller af.
 "I mitt stall har hon tjent uti lördom."

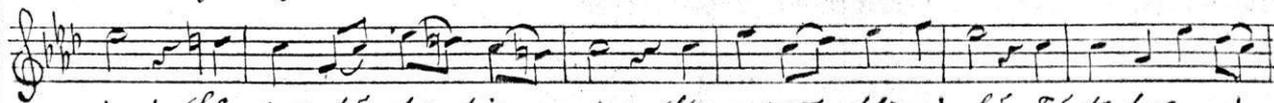
16.

Den förskjutna.

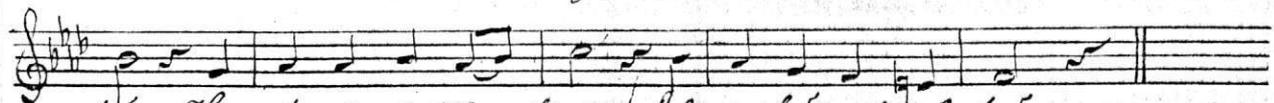
Sjungen af en gammal blind gumma i Lunda s: af Södermanland

Ack! såg mig vännen min, Hvad bröt jag emot dig, Att du ritar ditt

sinn' Så platt förskjutit mig. Skall detta bli min lön för trohet, som jag

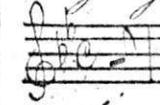
bär. Hvem hade detta trott, då du höll mig så kär.

Gud är en domare
Emellan mig och dig;
Han är en hämnare,
Tro du det visserlig.
För din skull är förkyld
Min lycka sannertig;
Men gör nu hur du vill,
Tro fritt du ångrar dig.

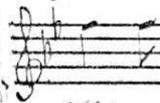
(Om denna visa finnes en egen sägen. Den person nemligen, af hvil-
ken upptecknaren hörde henne sjunga, kallade henne "Drottning Kristinas
visa" och sade sig hafva hört, att hon efter drottningens död i Rom an-
träffades under hennes hufvudgård och syftade på hennes tidigare
förhållande till prins Karl Gustaf, sedan konung Karl X Gustaf.)

17.

Sjung

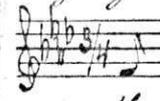
Jag

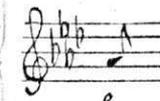
Näcken

18.

Sjungen

Mag

är sk

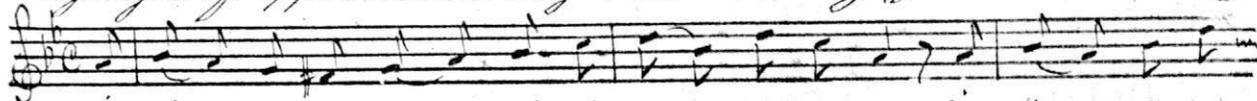
(Hisa

fick g

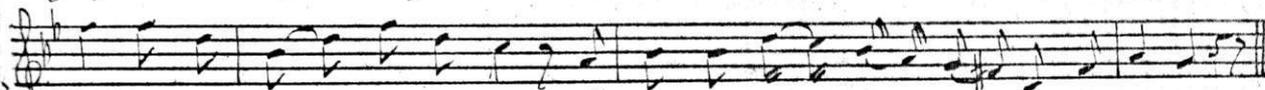
17.

Necken.

Sjungen af uppst. hustru Augusta Math. Öberg. (fr. Åkers s. i Södermanl.)

Jag är väl ingen ungervän fast eder tyckes så, Jag är den lilla

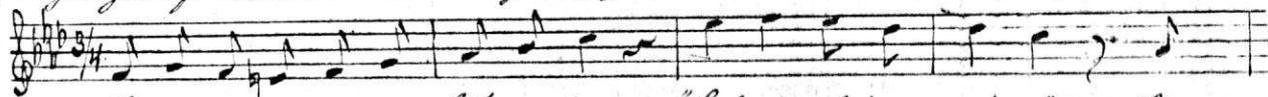
Näcken på böl - jan den blå, Som under i - sen hafver min boning.

Min boning den ständar allt under en bro,
 Der ingen kan åka och ingen kan ro
 Och ingen kan få hus öfver natten.

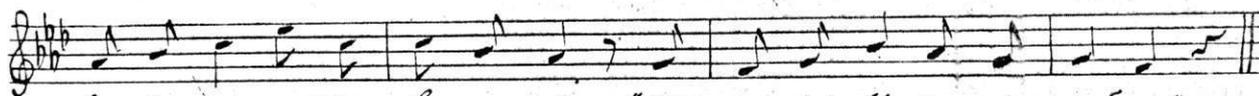
18.

Magdalena.

Sjungen af Anna Cath. Öberg. (fr. Wäntona s. i Nerike).

Magdalena under källarbro. "Solen skiner vida". Giv

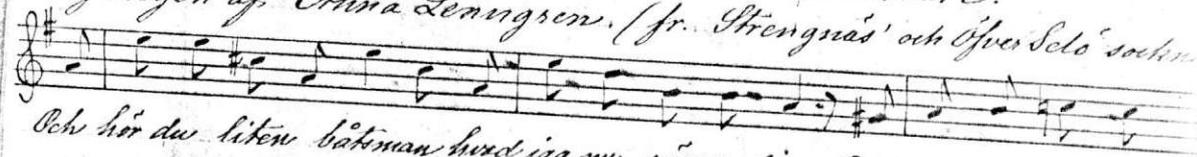

år skall du uti skogen gå. "Allt under vinden den gröna."

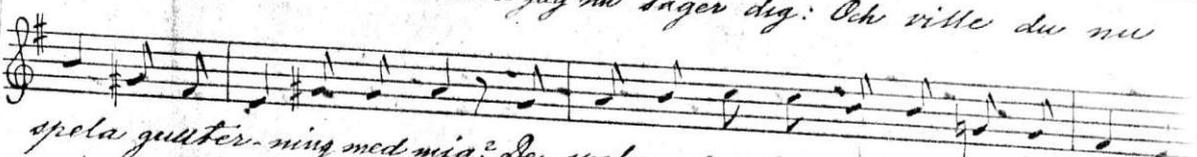
(Wisans hufvudinnehåll är att Magdalena uppå Frälvarens befallning
 fick gå 7 år i skogen, hvarefter hon erhöi förlåtelse.)

19.

Den förklädde båtsmannen.
Sungen af Anna Lenngren. (fr. Strängnäs' och Öferselö socken.)

Och hör du liten båtsman hvad jag nu säger dig: Och villet du nu

spela gullterning med mig? De spela- de, de spela- de gullterning.

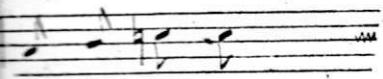
Och första gullterning, som på taffelbordet rann,
Den lilla båtsman tappade och sköna jungfrun vann.
De spelade, de spelade gullterning.

Och andra gullterning, som på taffelbordet rann,
Den lilla båtsman tappade och sköna jungfrun vann.
De spelade, de spelade gullterning.

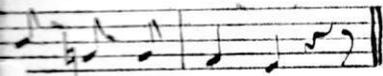
Och hör du liten båtsman hvad jag nu säger dig:
Och hafver du väl något att sätta upp mot mig?
De spelade, de spelade gullterning.

Och emot er jag sätter min sjömanskappta blå,
Och jag min jungfrudom, den du aldrig kan få.
De spelade, de spelade gullterning.

1822.
(och Öfver Selö socknar.)

ville du nu

de gullterning.

det rann,

jungfrun vann.

bordet rann,

jungfrun vann.

nu säger dig:

ta upp mot mig?

ning.

skappa blå,

du aldrig kan få.

ning.

Och tredje gullterning, som på taffelbordet rann,
Den sköna jungfrun tappade och tillå båtman vann.
De spelade, de spelade gullterning.

Och jungfrun hon släker af sitt fagergula hår:
Gud nåd' mig arma jungfru för fästeman jag får.
De spelade, de spelade gullterning.

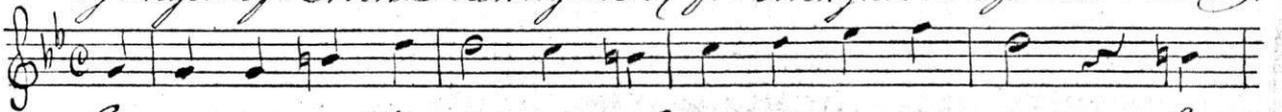
Och hör ni sköna jungfru ni någon icke så,
Jag är af ädel stamma såväl som eders nåd.
De spelade, de spelade gullterning.

Jag är väl ingen båtman, som eder synas kan,
Jag är en kungason ifrån Engeland.
De spelade, de spelade gullterning.

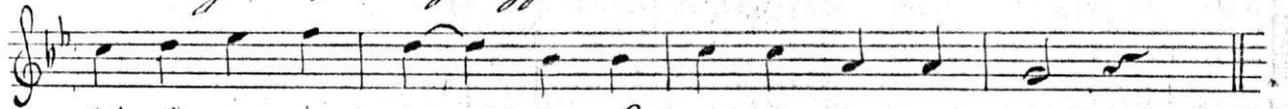
20.

Trogen kärlek.

Sjungen af Anna Lenngren. (fr. Strängnäs' ö. Öp. Sclö socknar).

God dag, min sköna jungfru, Hwad har du i ditt sinni? Hvar-

för är du så sorgsen, Har du mist vänneren din?

Slå bort all' sorgsna tankar,
 Jag vill trolöfva dig,
 Om du vill bli min lilla vän,
 Om du vill älska mig.

Har tack min ädle herre,
 Jag har en vän så fin,
 Som nu har varit borta
 I sju års längan tid.

På honom vill jag vänta
 Ännu i sju år till
 Han kommer en gång åter,
 Om han finns mera till.

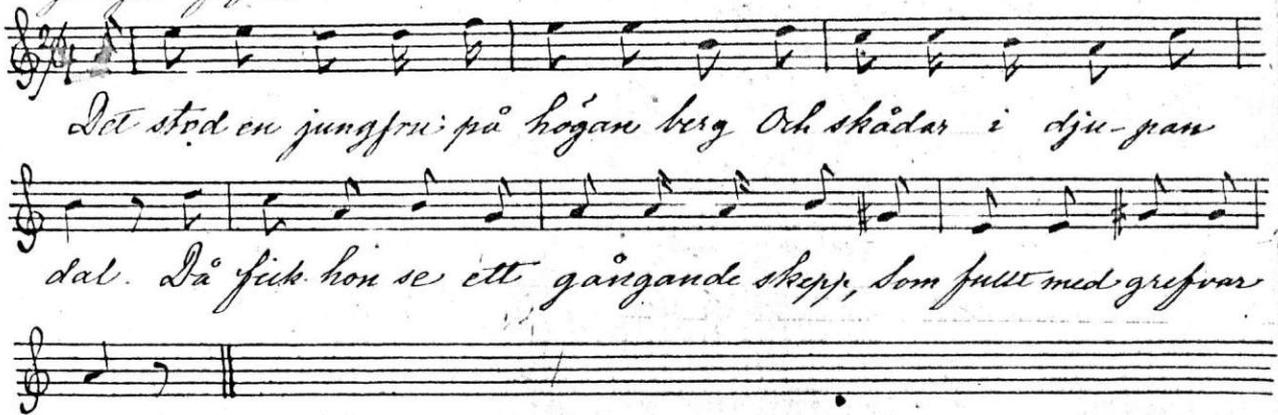
På honom vill all vänta
 Det lönar inte sig,
 Ty han är redan döddes
 Det kan jag säga dig.

Ja han är redan döddes
 Och lagdes upp på bår,
 Han hvilar på sjöbotten
 Allt under böljan blå.

Om han är redan döddes,
 Som du nu säger mig,
 Så vill jag heligt lofa,
 Jag aldrig gifter mig.

Da drager han af handsken
 Ut af sin hand så fin:
 Se här så här du ringen,
 Som förr har varit din!

21. Det stöd en jungfru på högan berg.
Sjungen af fröken Anna Aurora Aulin i Hedemora, Dalarne.

var.

Den yngsta och minsta grefven,
Som uppå skeppet var,
Han ^{vill} med jungfrun trolofa sig
Så unger som han var.

Da drog han ur sin ficka
En ring af gull så röd:
Tag må, tag må skön jungfru
Och blif min fästemsö!

Hvad skall min moder säga,
Da hon den ring får se?

22.
Sjun
De
Om
dron
di-
vakt
är e
bloo
en

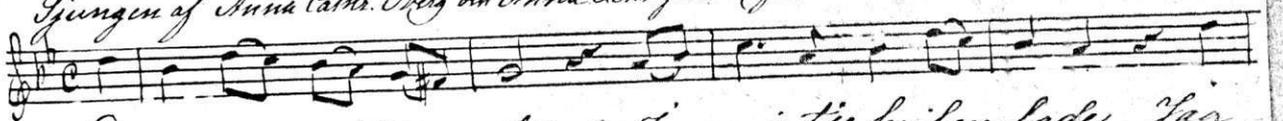
Säg att du hafver hittat den
Uti en grönan äng.

Att ljuga för min moder
Det går visst inte an.
Nå bättre tala sanningen:
Det är vårt kärleksband.

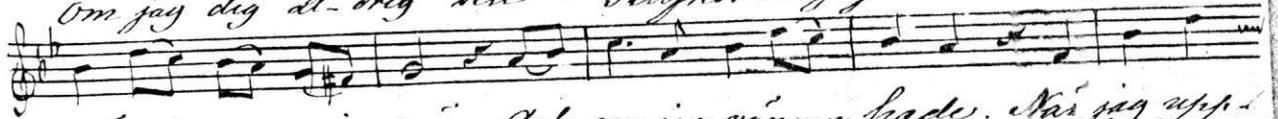
22.

Kärleksqual.

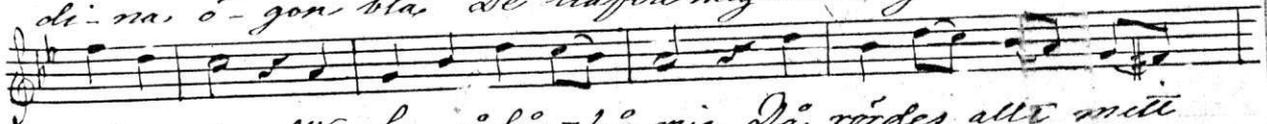
Sjungen af Anna Cath. Öberg och Anna Lönngren. (fr. Wintrosa, Neri, & Hingnäs Sz. Förlag.)

Det var en afton - stund jag mig till hvilan lade, Jag
Om jag dig al - drig sett Tillfreds had jag då varit, Men

drömde om min vän, Ack om jag vänner hade. När jag upp -
di - na ö - gon blå De hafva mig be - dragit. Min kärlek

vaknade, Was han så långt från mig, Då röddes allt mitt
är ett svär, Som gifver djupa sår. Bland tusen fjurus af

blod Och allt som var i mig.
en Som kärlek rätt förstår.

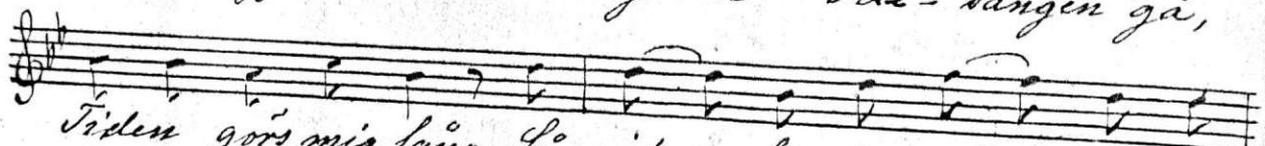
23.

Den bergtagna.

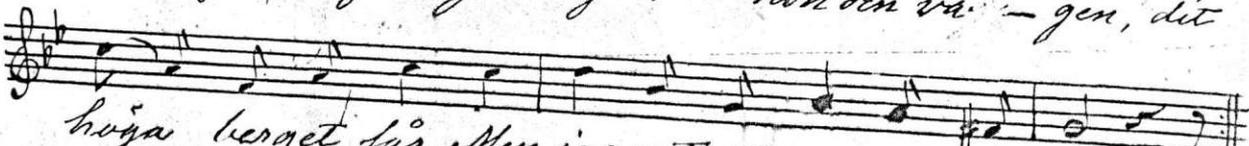
Sungen af Anna Lenngren. (fr. Strängnäs's Öf. Lölö socknar).

Och jungfrun, hon skulle sig till otte-sängen gå,

Tiden görs mig lång, Så gick hon den vä-gen, dit

höga berget låg, Men jag vet att sorgen är tung.

Hon klappade på berget med sina fingrar små,

Tiden görs mig lång.

Stätt upp du höga bergakung, drag läsen ifrån!

Men jag vet att sorgen är tung.

Och upp stod bergakungen, drag läsen ifrån,

Tiden görs mig lång,

Så bar han den bruden i silkesängen blå,

Men jag vet att sorgen är tung.

Så var hon uti berget i åtta runda år,

Tiden görs mig lång,

Der födde hon sju söner och en dotter så bald;
Men jag vet att sorgen är tung.

Och jungfrun hon gångr att för bergakungen stå;
Tiden görs mig lång.
Och kan jag nu hem till min moder få gå;
Men jag vet att sorgen är tung.

Och nog kan du hem till din moder få gå,
Tiden görs mig lång,
Men inte får du nämna om barnen de små;
Men jag vet att sorgen är tung.

Och när som hon kom på sin kära moders gård,
Tiden görs mig lång,
Der ute för henne kär moderen står;
Men jag vet att sorgen är tung.

How hafver du nu varit i dessa många år?
Tiden görs mig lång.
Säg hafver du väl varit i Rosendegård;
Men jag vet att sorgen är tung.

Och inte har jag varit i Rosendegård,
Tiden görs mig lång,
I berget har jag varit i desja många år,
Men jag vet att sorgen är tung.

I berget har jag varit i åtta runda år,
Tiden görs mig lång,
Der har jag födt sju söner och en dotter så bald,
Men jag vet att sorgen är tung.

Och bergakungen in genom dörren han steg,
Tiden görs mig lång,
Hvi står du här och talar så mycket ondt om mig?
Men jag vet att sorgen är tung.

Han belägrade henne upp på blomblekan kind,
Tiden görs mig lång,
Att blodet det starkte ^{hå} (silkes kjorteln) fin,
Men jag vet att sorgen är tung.

Och far gen genast hem till de ätta barnen små
Tiden görs mig lång,

gård,
 många år,
 är tung.
 runda år,
 en dotter så bald,
 är tung.
 ören han steg,
 ycket ondt om mig?
 är tung.
 blombekan kind,
 i kjorteln fin,
 är tung.
 alla barnen små

Men aldrig mer du kommer upp på din moders gård,
 Men jag vet att sorgen är tung.

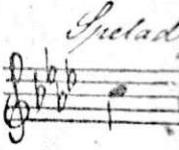
Så far då väl min fader, farväl min hilda mor,
 Tiden gör mig lång,
 Farväl min kära syster, farväl min ^{unga} bror,
 Men jag vet att sorgen är tung.

Farväl du höga himmel, farväl du gröna jord,
 Tiden gör mig lång,
 Nu reser jag till berget, där bergakungen bor,
 Men jag vet att sorgen är tung.

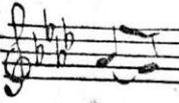
Så redo de sig öfver den sjumila skog,
 Tiden gör mig lång,
 Och jungfrun gret så bitterlig, men bergakungen
 Men jag vet att sorgen är tung.

De redo det berget sex gånger omkring,
 Tiden gör mig lång,
 Då öppnade sig dörren och de stego in,
 Men jag vet att sorgen är tung.

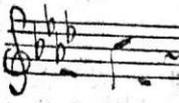
Och unga dottern stälde fram den höga guldstäl,
 Tiden görs mig lång,
 Och hvila eder här nu min sorgebundna mor!
 Men jag vet att sorgen är tung.

Och moderns hon talte till dottern sin,
 Tiden görs mig lång:
 Och hemta mig nu den guldbägarn in!
 Men jag vet att sorgen är tung.

Guldbägarn skall du fylla med klaraste mjöd,
 Tiden görs mig lång,
 Ty deris vill jag dricka mig själfver till död;
 Men jag vet att sorgen är tung.

Och första driicken hon utaf mjödbägarn drack
 Tiden görs mig lång,
 Så slötos hennes ögon och hjertat det sprack,
 Men jag vet att sorgen är tung.

*
 de 4 ge
 med d
 hvad
 som -
 ges i a

Orsa-Marschen.*

Spelad på piano forte af Mönsterskrifvaren Samuelsson i Hedemora (Dalarna)

* Öfvan skrifna melodien till Orsa marschen; hvilken i de 4 första takterna af andra reprisen är betydligt olika med den af Richard Dybeck upptecknade, läses, enligt hvad mönsterskrifvaren Samuelsson - en musikalisk person - försäkrade, vara den rätta, såsom den allmänt sjunges i de öfre Dalsocknarna.

Upp-tecknaren.

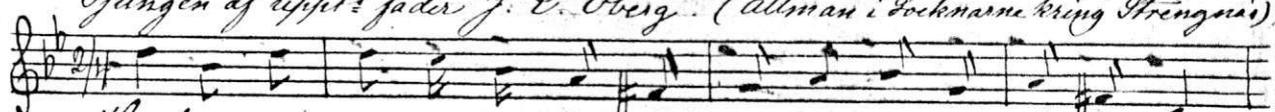
ljuga guldsät,
 kända mer!
 tung.
 i sin,
 in in!
 tung.
 uraste mjöd,
 till död;
 tung.

drack
 sprack;
 tung.

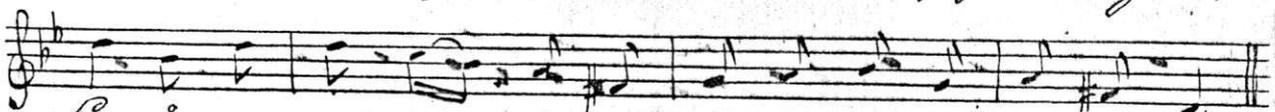
25.

Danslek.

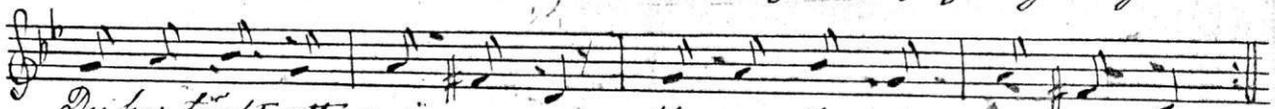
Spungen af uppåt fader J. O. Öberg. (Allmän i Lockmarne kring Strängnäs)

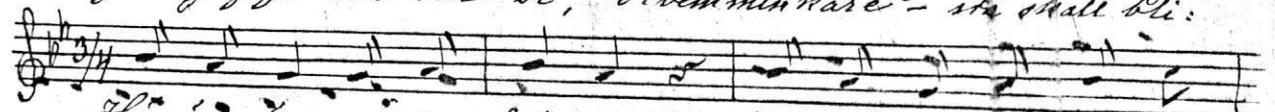
Hej hopp, du modiga gosse på den tid jag höll dig kär,

En gång, men aldrig mera, aldrig mer jag dig begär.

Du har tänkt att nära mig, Men nu skall jag furra dej:
Du skall gifva stå och se, Hvem min kärre - stå skall bli:

Har är vännen, den bästa, Som jag tänker till att

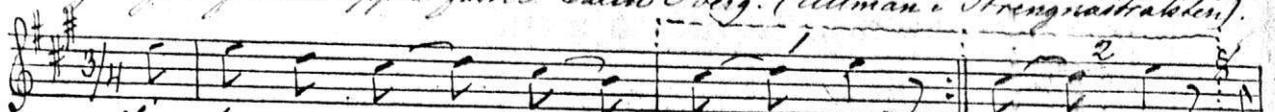

fästa, Ut i lifvet och i döden den bästa.

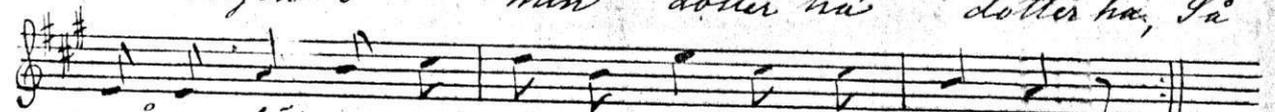
26.

Danslek.

Spungen af min uppåt fader Carin Öberg. (Allmän i Strängnäs trakten).

Jag fattig enken går och vandrar vandrar Med
Och viljen i min dotter här dotter här, Så

många döttrar men ingen måg liksom andra,
stig då upp och gif henne ja liksom andra.

Danslek.

27.

Sjungnen af fröken Anna Christina Ahlin. (Allmän i Södra Dalarna)

varne kring Strängnäs)

och höll dig kär,

dig begär.

purra dig:
ta skall bli:

der till att

den bästa.

Strängnässtråloten).

van drar Med
lotter ha, Så

ra.
ra.

Handwritten musical notation on five staves. The first staff is a treble clef with a key signature of one sharp (F#) and a 3/4 time signature. The melody is written in a simple, folk-like style. The lyrics are written below the notes, with some words underlined or connected by dashed lines. The lyrics are: "jag gick mig ut i lunden gröna, Lustigt om en mid- / Der mötte jag de flickor sköna Med ett glädtigt / Sommar-dag / sinne-lag Och den som föll ut- / i mitt hjerta Och den jag tänkte skall bli min: Vill du / ha mej? (var: nej.)"

Hvad behöfver jag så mycket sorja
Fastän du mig besvikit har?

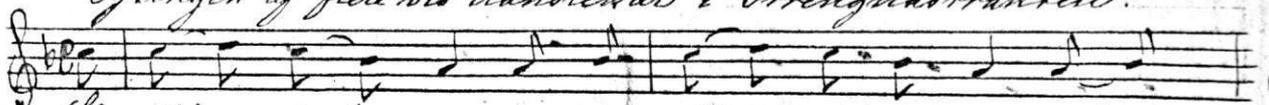
Det finns väl flera oförborgade
Och denna trösten så har jag kvar
Och den som föll o.s.v. (var: ja)

Uppå dessa goda orden
Tager jag dig i ringen in,
Ingen människa finns på gorden,
Som mig skiljer från vännen min.
Och den som föll o.s.v.

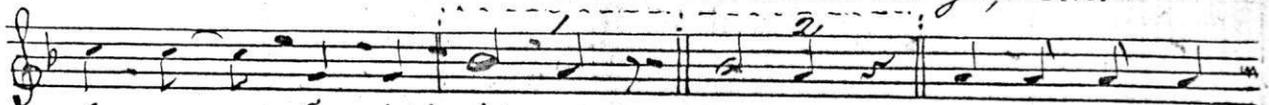
28.

Domaredansen.

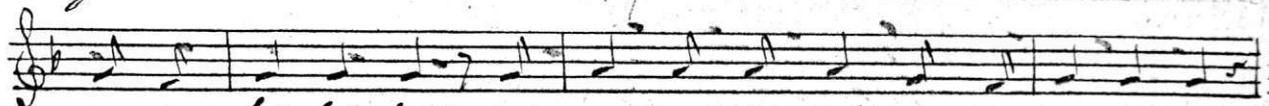
Sjungen af flere vis danslekar i Strängnäsströket.

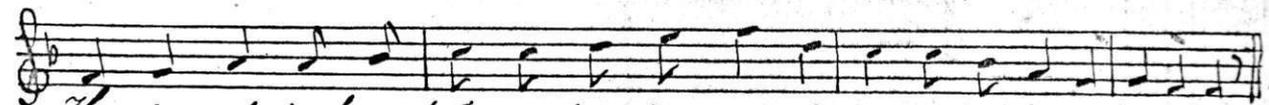
Så vilja vi be-gynna en do--mare-dans och
Och alla som uti domedansen gå, deras

domaren är själf inne, alla så så-
hjertan skola brinna. brinna.

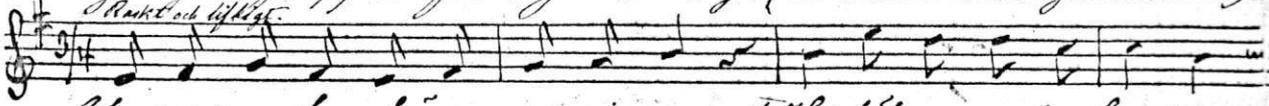
gå de: hä, hä, hä! Och alla så så-gå de: nå, nå, nå!

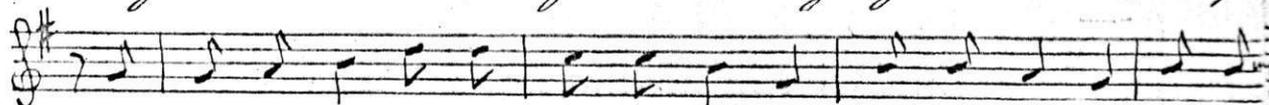
Har du sofvit hos kärre-stan i natt, så skall du åt lju-söt le och le.

29.

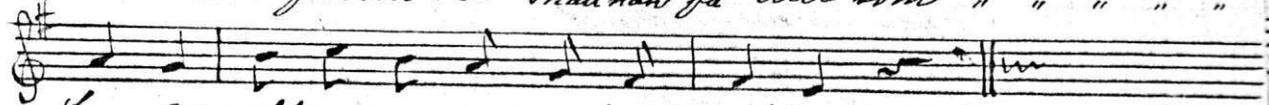
Spelmannsvisa.

Sjungen af uppt² fader J. E. Öberg. (Allmän i Strängnäsströket).

Ungersvenn han löse upp sin pung, Hej löfven under linden,
Ungersvennen han skall hafva tåle! Hej löfven " " "

Allt ge vår ro-li-ga spelman allt som han vill, allt som han
En vacker flicka det ^{har han fött} skall han få Allt som " " " " "

Kan, allt efter egen goda vilja.

" " " " " "

Den här visa plågade i uppteckenarens ungdom alltid sjungas på
allmogens dansgillen, under det man gick omkring laget, för att samla
upp spelpengar åt spelmannen.

30.

Staffans visa.

Sjungen af rypts moder Anna Cathr. Öberg. (Allmän i de flesta socknas i Nerike).

traktören.

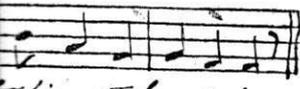
ns och
p, deras

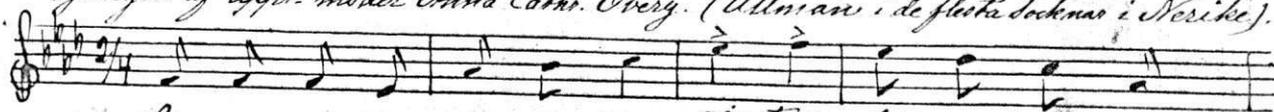
Ma så så-

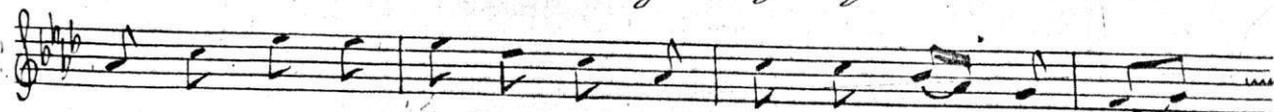
de: nå, nå, nå!

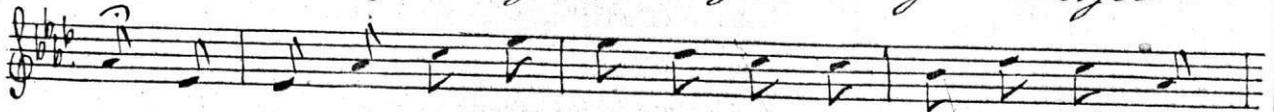
t ju-sit le och le.

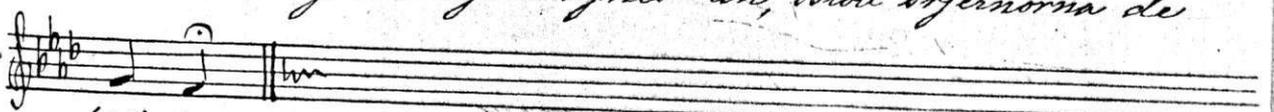
Staffan var en ställe-dräng; ^{ri-tör-dan-do.} Håll fast fjälan min! Han

vattnar sina fjälar fem, allt för den ljusa stjer-

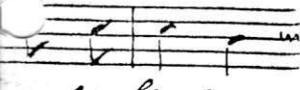

nan. Och ingen dager synes än, Blott stjernorna de

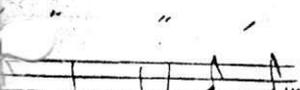

blänker.

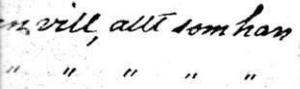
Frögnäs-trilsten).

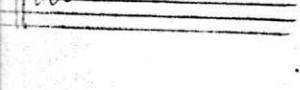
under lindan,

en vill, allt som han

" " " " "

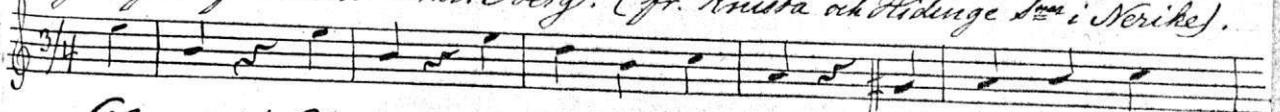

Alltid yngas på
get, för att samla

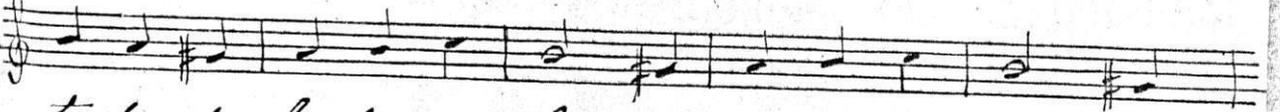
31.

Vallvisa.

Sjungen af Anna Cathr. Öberg. (fr. Knista och Hådinge ¹ i Nerike).

Gå vall! Gå vall! Till Brohyttefall! Der länmar min

kasfa, der kalferar min ko, der fjälar min sto, der

grisar min so, der får jag äta min kaka med ro.